

Jumala armulaste leht

Gratia Christi

Kristuse Arm

Nr 7 – 1/2011

Teie olete armu läbi päästetud usu kaudu, ja see ei ole teist enestest, vaid see on and Jumalalt – mitte tegudest, et ükski ei saaks kiidelda. Ef 2:8, 9.

Issand juhatab ustavalt oma rahvast

Issanda oma rahva, Iisraeli, Egiptuse orjusest nende oma maale tagasi juhatamine on näiteks Jumala ustavale tegetsemisele meie kõikidega, kui ta juhatab meid pattude ja surma orjuse alt vaimulikku vabadusse Kristuses ja lõpuks taevasse. Lugu Iisraeli juhatamisest on meile eriti julgustav, sest hoolimata rahva mitmekordsetest mässudest oma Jumala vastu jäi Jumal alati truuks oma tötustele viia rahvas tötatud maale. Samal moel viib Jumal ka meid ustavalt läbi maailma enda juurde taeva koju.

Ikalduse ja näljahäda pärast oli rahvas läinud Egiptusse ülalpidamist otsima. Nad said seda, aga sattusid seal pikaks ajaks orjusesse. Näis, nagu oleks Jumal nad unustanud, aga kui aeg oli käes, andis ta neile juhatajaks Moosese, kelle läbi ta nad vabastas ning juhatab maale, mille ta oli neile tötotanud. Nõnda sai Mooses eeskujuks ja ennustuseks

Tekst: 2. Moosese raamat 14:10-31.

Paide kiriku altar.

Foto: Hans Sandberg

Jeesusele, kelle läbi me kõik saame päästetud. Nii nagu iisraellastel polnud võimalik ilma Jumala abita Moosese läbi pääseda Egiptuse orjusest, ei ole ka kellelgi võimalik pääseda patuorjusest ja sellepärast ootavast hukatusest ilma Jeesuse lepitustööta meie eest.

Tegelikult ei kõlvanud Mooses rahva juhatajaks, kuna ta oli kurja teo läbi saanud halva maine. Kui aga Jumal siiski nimetas Moosese juhatajaks, tahtis Jumal selle läbi teha ilmseks, et rahva vabastamine oli üksi Jumala käes. Moosese olles kõrbes põgenikuna tuli Jumal tema juurde ning ütles: "Ütle Iisraeli rahvale nõnda: 'Ma olen' on mind läkitanud teie juurde." 2 Ms 3:14. Jumal kutsus end 'Ma olen'. Mooses sai teha oma ülesannet Jumala vägeval nimel. Samuti leidub meie pääste ainult Jumala nimel.

Lugu Iisraeli rahva vabastamisest ja nende tee tötatud maale ning selle maa vallutamine koosneb pikast reast sündmustest, milles Jumal näitas oma kõikvõimsust, näiteks kui viis rahvast otse läbi mere.

Rahvas oli jõudnud mere kaldale, kohale, kus tee mõlemal poolel olid kõrged mäed ja vaarao sõjamehed olid peagi kohale jõudmas.

Selles situatsioonis ei jaksanud rahvas Jumala töotusi enam uskuda, vaid kisendasid Issanda poole ja ütlesid Moosesele: "Kas ei olnud siis Egiptuses haudu, et töid meid kõrbe surema? Miks tegid meile seda, tuues meid Egiptusest välja?" 2 Ms 14.11.

Eks ka meie mõnikord kogeme sedasama, mida iisraellased seal kogesid. Kui me oma vaimuelu teel jõuame raskuste ette, tahaksime oma nõrga usu tõttu anda alla ja pöörduda tagasi. Meie vana lihalik meel ja kurat tahavad langetada meid ebausk. Seepärast peame alati tuletama meelde, et Jumal peab oma töotustest kinni ja viib oma kavatsused täide. Jumala sõnad rahvale kõrbes kehtivad ikka ka meile: "Ärge kartke, püsige paigal, siis te näete Issanda päästet, mille ta täna teile valmistab! Sest egiptlasi, keda te näete täna, ei näe te edaspidi enam iialgi. Issand sõdib teie eest, aga teie vaikige!" 2 Ms 14:13,14.

Kui aga ka Mooses kisendas Jumala poole, ütles Jumal: "Miks sa minu poole kisendad? Ütle Iisraeli lastele, et nad lähleksid edasi!" Nendele Jumala sõnadele leidub vaimulik vaste apostlite sõnades Filipi vangivalvurile, kui tema küsis: "Mis

ma pean tegema, et pääseda?" Apostlid vastasid talle: "Usu Issandasse Jeesusesse, siis pääsed sina ja su pere!"

Ap 16:30,31. Meil pole vaja Jumala poole kisendada, kuna saame ikka temale lootes järgida ta õpetust. Jumal armastab oma rahvast ja seepärast hoolitseb neist. Prohvet Jeremija kirjutab: "Nõnda ütleb Issand: Rahvas, mõõgast pääsenud, on kõrbes leidnud armu. Iisrael läheb oma rahupaika. Issand ilmutas ennast mulle kaugelt: Ma olen sind armastanud igavese armastusega, seepärast jääb mu osadus sinuga." Jr 31:2,3.

Kui Mooses Jumala käsul siis tõstis oma kepi üles, sirutas käed mere kohale, lõhenes meri nii, et rahvas sai minna kuiva maad mööda läbi mere, vesi neil müürina paremal ja vasakul pool. Jumal kaitses neid ka egiptlase sõjaväe eest, mis ajas neid taga. Ta seadis oma ingli ja pilvesamba nende vahele. Pilv oli egiptlaste poole tume, aga valgustas iisraellastele ööd. Egiptlased jäid siis segadusse, mis vaimulik tähenduses iseloomustab inimesi, kelle kohta Jeesus ütles oma jüngritele: "Teile on antud ära tunda Jumala riigi saladusi, aga muudele inimestele on kõik

tähendamissõnades, et nad vaadates ei näeks ja kuuldes ei mõistaks." Lk 8:10.

Jumal oli kümme korda kiusatuste läbi kutsunud vaarao rahvast, kuid tulemusteta, nagu prohvet Jeremija kirjutab ka Iisraeli rahva kohta: "Te siiski ei kuulu Issanda, oma Jumala häält kõiges, milleks ta mind teie juurde on läkitanud." Jr 42:21.

Sõnakuulmatus sai vaaraole ja tema sõjaväele surmaks. Nad hukkusid meres, kui Jumal laskis veel tagasi voolata. See käib ka meie igäihe kohta. Kes Jumala häält ei taha kuulda, hukub. Nõnda juhtus Jeruusalemma elanikega Jeesuse ajal. Ta ütles: "Kui palju kordi olen ma tahtnud su lapsi koguda, otsekui kana kogub oma pesakonna tiibade alla, ent teie ei ole tahtnud!" Mt 23:37.

Andku Jumal meile armu kuulda ta kutset, nii kui see veel praegu kõlab: Usu

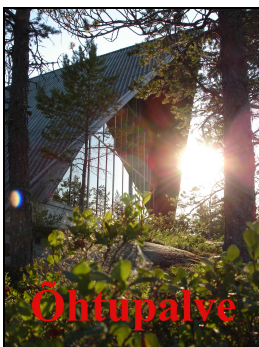
andekssaamisse Jeesuse nimel ja veres ning jää uskuma, et see on sulle antud puhast armust, mitte tegude pärast!

Jumal on Piiblis osutanud meile teed läbi surma mere, nimelt Jeesuse kaudu. Me saame julgusega käia seda teed Jeesusesse uskudes. See tee käib ka ristimise kaudu, mille kaudu Jumal on nagu uputanud meie patud armu merre, nõnda nagu ta uputas egiptlased, nii et nad ei saanud iisraellastele enam kahju teha. Prohvet Miika kirjutab: "Ta halastab jälle meie peale, tallab maha meie süüteod. Sina heidad kõik meie patud mere sügavustesse." Mk 7:19.

Jumala lastena elame tema igavese armastuse ja armu all. Meil pole vaja ise võidelda pääste eest, kuna ta on juba andnud meile pääste ja võidu Jeesuse läbi. Jumala kepp, ta kindel sõna, on sirutatud üle patu ja surma mere, ja me saame selle juhatusel minna edasi.

Kokkuvõetult tahab Jumal selle loo kaudu näita meile, et ta peab oma töotustest kinni. Ta on võtnud meid oma rahvaks ja kutsub meid üles uskuma temasse, kuhu iganes ta meid viib. Ta sõdib meie eest. Jeesuse nimel. Aamen.

Bengt Strengell

Sest keda Issand armastab, seda ta karistab. Hb.12:6. Ükski laps ei ole nii sõnakuulelik, et teda kunagi ei oleks vaja karistada. Jumala lapsed on sageli sõnakuulmatud Tema Vaimule. Seepärast peavad nad

ka tihti saama tunda Issanda karistavat kätt. Aga Tema löögid tulevad armastusest. See on Isa süda, mis ei taha meid kaotada, unustada ega maha jätta. Isa silm näeb meie kõrvalekaldumisi. Kui me ei taha järgida Tema manitsevat ja

hoiatavat häält, siis Ta karistab, sest Ta armastab meid. Meie kaebleme, kuid pärast, kui oleme näinud armu, peame me tänama. Ja kuidas me veel taevas täname selle õnnistava risti eest!

Raamatust Looda Jeesusele

Kristus, meie ainus lootus!

Väga vähesed rikkad ja vägevad avaldasid oma usku Jeesusesse, kui too juutide seas liikus. Evangelist Johannes kirjutab: 'Ehkki Jeesus oli nende silma all teinud nii suuri tunnustähti, ei uskunud nad siiski temasse.' Jh 12:37. Ometi uskusid paljud temasse salaja, ka Suurkohtu liigmed. Avalikult oma usku tunnustada nad ei tahtnud, sest Jumala tunnustusele eelistasid nad inimeste tunnustust. Jh 12:43. Kui Jeesus hiljem ristil suri nagu roimar, oli neil temasse uskuda veelgi raskem. Tollal oli ristilöömine kõige raskem karistus, mida inimesele määrata sai. Kui lisaks öeldi, et Jeesus oli tõusnud surnuist üles, oli maailma tarkuse järgi temasse uskuda sootuks võimatu.

Agaga väiksele inimhulga-
le, enamasti vaestele lihtini-

Paide kirik. Foto. Hans Sandberg

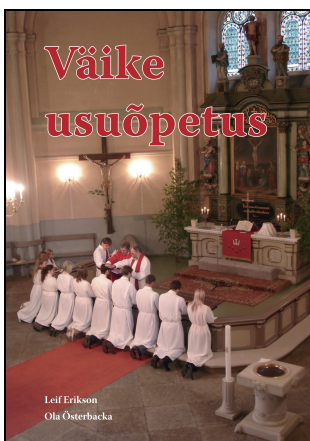
mestele, pakkusid Jeesuse sõnad ja teod vaimulikkudele elu koos pattude andeksandmise ja rõõmuga Pühast Vaimust. Apostel Pauluse sõnad selle kohta on tänagi aktu-

aalsed: 'Sõna ristist on narmus neile, kes hukuvad, aga neile, kes päästetakse, on see Jumala vägi.' 1 Kr 1:18. Maailma tarkus näeb evangeliumit ainult kohtuna.

Need aga, kes näevad Kristuse risti oma ainukese lootusena, on andnud alla, tõeldes, et ei suuda oma väega päästet ega igavest elu välja teenida. Jeesuse surm nende ja kogu maailma eest on neile pääsemiseks ainsaks võimaluseks.

Ometi tunnevad usklikud teatud rahunust, teades, et nende kuri süda võib neid usust ära eksitada. Nad teavad, et nende 'süüdistaja, kurat, käib ringi nagu mõirgav lõvi, otsides, keda neelata.' 1 Pt 5:8. Seepärast saavad nad järk-järgult üha enam sõltuvaks Issanda andeksandmisest ning otsivad tema sõnast iga päev tõendust sellele, et ta on oma armu ja armastuse järgi 'heitnud kõik nende patud mere sügavustesse.' Mk 7:19. See teade annab neile jõudu ja rahu.

Hans Sandberg

Meie Isa palve

Kuues palve

Ja ära saada meid kiusatusse.

Mis see tähendab?

Jumal ei kiusa küll kedagi, aga me palume selles palves, et Jumal tahaks meid kaitsta ja hoida, et kurat, maailm ja meie liha meid ei petaks ega viiks uskmatusse ega ahastamisse, ja kui meid seega peaks kiusatama, et meie ometi lõpuks jagu saame, ja võit jääb meile.

Millised on tavalised kiusatused?

Neid on kolme liiki: lihalikud, maailmast ja saatanast. *Liha* ahvatleb meid seksuaalsetesse pattudesse, laiskusse, liigsöömisse, joomalusse ja ahnusesse, sageli teiste inimeste eeskujul. *Maailm* soovib meid vihale, kadedusele, truudusetusele, laimule ja uhkusele ning teiste pahandust tekitavaile sõnadele ja tegudele. Saatan õhutab kõike seda tagant. Peale selle loob ta põlguse Jumala sõna vastu ja sisendab südamesse ebakindlust ning kahtlust. Rm 8:6-7; Jh 17:14-15; 1Pt 5:8.

Kas kristlane võib sellest vabaks saada?

Kuna me ei saa põgeneda nende kolme vaenlase eest siin elus, ei pääse me ka kiusatustest ega vaevadest. Me vajame aga varustust ja valmisolekut, et me ei ütleks neile jah. Seda suudame, kui hüüame palves Jumalalt kaitset ja jõudu, et seista kiusatuste vastu ja samal ajal kasvada õpetuses, kuulates ja lugedes Jumala sõna. Ef 6:11-13.

Raamatust Väike usuõpetus

**Harju-Jaani koguduse
diakon Lev Lekarkin:**

Taevas on rõõm ühe meeltparandanud patuse pärast

Lapse- ja noorsoopõlv.

Lapse- ja noorsoopõlv möödusid nõukogude-ajas. Meile õpetati koolis, et Lenin on parim laste sõber ja, et usk Jumalasse on vaid rumalate ning ajast maha jäänud inimeste imelik hobi. Õpetati samuti, et religiooni abil on kapitalistid ja imperialistid kindlustanud oma võimu, hoiavad töörahvast ohjes. Lapsed, eriti väikesemad, usuvad ju ka, mida neile kooliõpetajad räägivad – seda muidugi juhul, kui nende oma vanemad neile teistmoodi ei õpeta.

Ma võin olla tänulik Jumalale, et minu ema rääkis mulle vahel Jumalast, kelle poole ta sageli oma laste pärast palvetab. Kui mul oli raske, siis meenusid mulle ema tunnistused, ning palvetasin samuti abi saamiseks. Abi tuli iga kord ja nii ruttu, et olin selle üle väga üllatunud. Ma polnud siis veel usklik, vaid pigem kahtleja.

Kuidas sain usklikuks?

Minu vanemad surid, kui olin 17 aastane. Ema vii-

maseks sooviks oli, et mind ristitaks. Ma ei läinud ristimisele, sest ei pidanud end usklikuks. Kui olin demobiliseeritud nõukogude sõjaväest, siis tundsin end väga üksikuna. Kuigi minu õe pere oli toona väga suureks toeks, tundsin ikkagi puudust armastusest ja millestki, mis pakuks elus kindlustunnet.

Taevane Isa hakkas mind enese poole tõmbama. Sattusin (täiskasvanuna) esimest korda kirikusse, kus kuulsin jutlustaja sõnu, et „Jumal armastab iga inimest, sindki, kes sa siia kirikusse oled täna tulnud!“

Karl Reinaru oli Rannamõisas Leo Lekarkini ristiisaks.

Diakon Lev "Leo" Lekarkin tütar Loviisega

Foto: Bengt Strengell

Need sõnad puudutasid ja ma hakkasin kirikuskäimise, ning piibliluurimise kaudu otsima seda armastavat Jumalat.

Esiailgu arvasin siiski, et Jumala armastust ja hooldust tuleb heade tegudega välja teenida, alles hiljem näitas Püha Vaim, et Jumal on meid alati armastanud, ka siis kui me olime uskmatud – Jeesus on ju surnud meie eest juba 2000 aastat tagasi.

Jumal ei lakka meid armastamast isegi siis, kui eksime ja teeme pattu. Mitte, et Ta patustamist soosiks, vaid ta ei lükka tagasi kedagi, kes kahetseb ja pöördub tagasi Tema osadusse, sest Kristuse veri on kinni maksnud kõik meie võlad.

1991 aastal konfirmeeriti ja ristiti mind õpetaja Karl Reinaru poolt EELK Rannamõisa kirikus. Seega täitus ema soov.

Kuidas sain diakoniks?

Rannamõisa kirikus käisid misjonihenduse Rauhan Sana jutlustajad. Soostusin olema neile abiks misjonitöö tegemisel. Selle kaudu sattusin Simuna kirikusse jutlustajaks.

Selles ametis olles tehti mulle ettepanek minna diakonieksamile ja asuda kogudust vaimekuna teenima. Kuigi tajusin, et tegemist on Jumala kutsega, siis ma kahjuks ei kuuletunud, nagu ma sageli olen Jumalale sõnakuulmatu. Leidsin inimlikult võttes päris mõistlikke ettekäandeid, miks ma sellele kutsele hetkel ei saa vastata. Kuid sõnakuulmatuse viljad on kibedad, südamest kadus rahu ja ettekäandeks toodud tegemisedki, mida olin kavandanud esmalt lõpetada, jäid teostamata. Palvetasin, et Issand annaks uue võimaluse, kui

see on Tema tahtmine. Pakkumine tuligi – sedakorda Jaanus Jalaka kaudu, kes on Harju-Jaani koguduse hooldajaõpetaja. Nii ma siis siia sattusingi.

Kirikuteenija pere elamistingimused.

Elame nüüd viiendat aastat Harju-Jaani kogudusemajas. Taevaisa on kinkinud mulle armsa pere, abikaasa Maarika ja neli tütart, Elise, Marianne, Loviise ja Sofie. Siin on avarust ja rohelust, lastel hea mängida ja täiskasvanutele „tasuta jõusaal“, kus talvise lumerookimise ja suvise muruniitumise läbi saab ennast füüsiliselt vormis hoida.

Aja jooksul on elamistingimused siin üha paremaks muutunud. Remonditööde osas on lisaks koguduseliikmetele suureks abiks olnud sõbrad Rauhan Sana liikumisest, aga ka SLEF misjoniühendusest. Mäletan, et Bengt Strengell ja Juhani Martikainen olid need, kes aitasid maja ümber dreenaazhikraavi kaevata.

Rõõmud ja mured oma töös.

Rõõmu olen tundnud ristimiste ja konfirmeerimiste ning laulatuste üle. Võib näida imelikuna, aga mõnikord võib kurbuse kõrval tunda teatavat rõõmu matuselgi, kui mõni jumalalaps on pääsenud rahu ootama õigete ülestõusmist ja kohutumist oma Päästja ja Õnnistegijaga. Kõige suuremat rõõmu valmistab vist see, kui keegi patune meelt parandab. Piibel õpetab, et taevaski tuntakse selle üle suurt rõõmu.

Suurimaks mureks ongi, et niisuguseid inimesi on nii vähe. Seepärast palvetame sageli, et Issand annaks tõelist vaimulikku ärkamist läbi patukahetsuse ja armutundmise. Muret valmistab sageli iseenda puudulikkus ja saamatus, kas ikka vajalikud asjad on saanud ja saavad õigesti ja õigel ajal tehtud.

Arvamus EELK teoloogilisest suunast praegu ja oma situatsioonist EELK-s.

Ma pole ise teoloog, vähemalt mul pole tänapäevastele nõuetele vastavat kraadiga teoloogilist haridust, seetõttu ei ole ma eriti pädev antud küsimusele vastama. Kindlasti on meil mitu teoloogilist suunda esindatud, aga kui üks meie teoloogiadoktor kirjutab, et Jeesuse isa oli tõenäoliselt Gabrieli – nimeline templiteenija, siis selline teoloogiline suund on kindlasti kahetsusväärne.

Foto: BS

Maarika ja Leo Lekarkin.

On hea kui meie kiriku õpetus (ka kiriku töötegijate koolitus) rajaneb ikka Piiblit ja luterliku kiriku tunnistuskirjadel. Eelpool toodud näitele sarnased targutused on ka üheks tõsiseks takistuseks, miks ma pole leidnud eneses motivatsiooni edasisteks teoloogiaõpinguteks.

Leo Lekarkin juhib jumalateenistust Kehras 25.4.2010.

Foto: B.S.

Pea tunnistama sedagi, et diakonina kogudust teenides on mul käed-jalad tööd täis. Töö ja pere kõrvalt on raske leida aega õpinguteks.

Kas saad toetust usu-vendadelt Eestis?

Olen väga tänulik, et mu otsene ülemus Jaanus Jalakas sageli helistab ja küsib käekäigu kohta. See ongi juba tõsine toetus, et keegi üldse isiklikult kontakti võtab ja sinu suhtes huvi tunneb. Mulle näib, et niisugust osadust on meie kirikus vist üsnä vähe, paljudel on nii rohkesti töid ja tegemisi, et ei jää enam teineteise toetamiseks piisavalt aega.

Arvamused Vennastekogudusest täna?

Ma arvan, et Vennastekogudusel on tähelepanuvääriv ajalugu ja roll Eesti ajaloo, kuid kindlasti pole Vennastekogudus ainult ajalugu. Meil on veel toimivaid palvemaju ja kuulutuspunkte, kus Jumala sõna kuulutatakse. Isiklikult arvan, et meie luterlik kirik väga vajaks sellist liikumist, kus vennameeles kantakse hoolt teine-

teise eest. Usun, et koos Issandaga on Vennastekogudusel tulevikku.

Arvamused SLEFi tööst Eestis.

Leian, et SLEFi panus on väga tähtis. Nagu eelpool kirjutasin, me kõik kristlastena vajame teineteise tuge. Ja kui see tugi tuleb teiselt poolt Soome lahte, siis see on samavõrd väärtuslik ja mõnes mõttes isegi tähelepanuväärsem kui tugi kaasmaalastelt. Kui jutlustajad tulevad kaugelt oma heaoluühiskonnast ja muga-vast olemisest, lisaks sellele õpivad selgeks eesti keele, siis minus tärkab küsimus ja lootus: „Mis see siis peaks nüüd küll tähendama – vahest on Jumalal tõesti meie suhtes mingi eriline ja hea kavatsus?!“ Sellepärast andku Taevaisa armu, et nii SLEFi kui ka Rauhan Sana ja teiste Soome misjoniühenduste töö võiks Eestis ikka jätkuda!

Jumala rahu ja õnnistust soovides,
Lev Lekarkin

(Juhani Martikainen küsib)

Jumal peab hoolt meie eest

Tänase pühapäeva teemaks on Jumala hoolitsus. Meid kutsutaks üles heitma kõik oma mured Jumala peale, sest Tema peab hoolt meie eest. Piiblit on sageli nimetatud Jumala armastuskirjaks inimestele. Ja tõepoolest, selles kirjas kinnitab Ta meile kordi ja kordi, et Ta armastab meid ja hoolitseb meie eest. Nii ka tänases tekstis antakse meile edasi Jumala Poja sõnad, et me endid tarbetute muredega ei koormaks. „Muretsemine“ ei tähenda siinkohal hoolitsemist või vastutuse võtmist nende asjade eest, mida meil Jumala korralduse alusel tuleb teha. Ka pole asi mitte selles, et töö tegemine või varanduse omamine oleks halb. Vastupidi, me oleme kuulnud käsust: „Kuus päeva tee tööd...“

Apostlid kõnelesid Jeesuse nimel töö tegemise kohustusest (2.Ts 3:6-12). Mitmed rikkad inimesed toetasid apostleid nende missioonireisidel. Järelikult, kui töö tegemine ja varandus on seotud Jumala ja ligimese teenimisega, siis on kõik korras.

Siin on hoiatud niisuguse muretsemise eest, mis on selle tulemuseks, kui inimene ei arvesta Jumalaga ega usalda teda. Siis inimene muretseb üleliia oma elu ja toimetuleku pärast. See on ka loogiline, sest kui usutakse evolutsiooniteooria põhjal, et me oleme ahvist arenenud ja et ellu jäävad vaid tublimad ja edukamad, siis asutaksegi ränka olemisvõitlusse.

Jutlus 16. pühapäeval peale Nelipühi, Harju-Jaani kirikus 20.septembril 2009

„Sellepärast ma ütlen teile: Ärge olge mures oma elu pärast, mida süüa ja mida juua, ega oma ihu pärast, millega riietuda. Eks elu ole enam kui toidus ja ihu enam kui riided? Pange tähele taeva linde: nad ei külva ega lõika ega pane kokku aitadesse, ja teie taevane Isa toidab neid. Eks teie ole palju enam kui nemad? Aga kes teie seast võib muretsemisega oma pikkusele ühegi küünra jätkata? Ja miks te muretsete riietuse pärast? Pange tähele lilli väljal, kuidas nad kasvavad; nad ei tee tööd ega ketra. Ometi ma ütlen teile, et Saalomongi kõiges oma hiilguses pole olnud nõnda ehitud kui üks nendest! Kui nüüd Jumal rohtu väljal, mis täna on ja homme ahju visatakse, nõnda ehib, kas siis mitte palju enam teid, teie nõdrausulised? Ärge siis olge mures, küsides: Mida me sööme? või: Mida me joome? või: Millega me riietume? Sest kõike seda taotlevad paganad. Teie taevane Isa teab ju, et te seda kõike vajate. Ent otsige esiti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi! Ärge siis olge mures homse pärast, sest küll homme päev muretseb enese eest. Iga päevale saab küllalt omast vaevast!“ Mt 6:25-34

On tõsi, et kristlasedki käituvad sageli nagu paganad. Justkui nendel polekski head Taevaisa. Näib, nagu mõistetakse Jeesuse üleskutses otsida esiti Jumala riiki tagurpidi: koguge kõigepealt palju vara, tehke kõvasti tööd ka pühapäevadel, küll siis antakse teile lõpuks Jumala riik peale kauba. Tegelikult võime aga sel kombel Jumala riigi hoopis kaotada.

Siin on küsimus Jumala usaldamisest. Kas me suudame Teda usaldada niipalju, et ohverdame pühapäeva hommikud kirikus käimisele, kartmata, et mitmed kodused tööd jäävad tegemata. Kas me suudame usaldada Teda niipalju, et maksame vähemalt selle ühe protsendi oma tuludest koguduse liikmeannetuseks, mis kirikuvalitsuse poolt on soovitatud.

Mäletan ühte juhust 90-ndatest aastatest kui töötasin haiglas. Maksin vabatahtlikult kirikule kümnest vaatamata sellele, et haigla palk oli nigelavõitu ja kodus käis suuremat sorti remonditöö. Nii juhtuski, et rahad said mul otsa juba üsna kuu alguses. Olin üsna nõutu, aga ühelegi inimesele ma sellest ka kurtma ei läinud. Kui olin lõpetamas töö juures järjekordse vahetuse, avastasin oma haiglakitli taskust niisuguse summa raha, mis tagas toimetuleku küllalt pikaks ajaks. Kuidas see raha sinna sattus, kes võis selle mulle taskusse poetada – seda ma ei oska tänini seletada. Aga see juhus tuletab mulle meelde Jeesuse sõnu: „Teie taevane Isa teab ju, et te seda kõike vajate.“

Tahaksin korrata neid sõnu: „Teie taevane Isa...“ See, et inimesel on Jumal Isaks, tähendab, et ta võib jätta kõik asjatud mured. Ihu ja elu oleme saanud Jumala käest, ilma, et oleksime pidanud selle nimel vaeva nägema. See on Jumalalt meile väga suur kingitus. Üks jutlustaja tõi kord hea näite: kui hinnaline on ainuüksi meie käsi – kas oleksime nõus seda kasvõi 2 miljoni krooni eest ära müüma?

Katekismuses seletab usuisa Martin Luther Jeesuse õpetatud palve esimest osa „Meie Isa, kes Sa oled taevas“ järgmiselt: „Nende sõnadega tahab Jumal meid julgustada uskuma, et Tema on meie tõeline Isa ja meie

Tema tõelised lapsed, et me julgesti ja kindla lootusega paluksime Teda nagu armastad lapsed oma armast isa.“

Paganad ei tunne Isa, kuigi Jumal tegelikult hoolitseb ka nende eest. Loomulikult hoolitseb, sest ka nemad on palju hinnalisemad kui varblased või lilled. Ka neid on Jumal loonud ja kalli hinnaga lunastanud, kuid nad ei tunne Taevaisa südant. Nad küll võib-olla aimavad, et Kristuse rist on Jumala südame peegel, kuid ometi

nad püüavad seda teemat vältida. Ehk seetõttu, et nii raske on tunnistada: „Armas Issand, Sa rippusid seal ju ka minu süü tõttu!“ Ometi oleks selline äratundmine, tunnistus ja usk nii vabastav. Kristlased aga tunnevad, või vähemalt peaksid tundma Taevaisa südant. See on suur eesõigus, rõõm ja õnn, et me ei pea mõtlema rahale ja varandusele, ning rajama oma tulevikku sellele. Jumalal on meie jaoks eriline plaan ja ta ei unusta oma lapsi.

Ma usun, et Issand tahabki meile täna meelde tuletada: „Kallid lapsukesed, teil on ju taevane Isa! Ärge muretsege, vaid olge õnnelikud, nii nagu teie lapsed on õnnelikud, kui neil on hoolitsevad ja armastavad vanemad.“ Ja kui me oleme ka eksinud Tema vastu, siis: „Otsekui isa laste peale halastab, nõnda halastab Tema nende peale, kes Teda kardavad!“ Tal on mees, et oleme kõigest inimesed.

Selle taevase Isa lapseks olemine ei tähenda prob-

leemidevaba elu. Probleeme on alati. Igal päeval on oma vaev. Kuid me ei pea seda vaeva ette kannatama. Kas ei ole nii, et me loome enesetele sageli täiesti asjatult musti stsenaariume. Kui siis aga need kardetud hetked kätte jõuavad, läheb kõik sootuks teisiti kui arvasime. Võime alustada, nagu Jumala käest vastu võttes, igat uut päeva, ka uue päeva vaeva, teades, et „kõik tuleb kasuks neile, kes Jumalat armastavad.“

Diakon Lev Lekarkin

Lääne-Nigula koguduses ja Harku palvemajas:

Külas meie misjonärid

Foto: Tiina Võsu

Vasakult Konstantin Zainetdinov, Anna Mišhina, Anu Väliaho, Anatoli Pogasij ja Juha Väliaho Lääne-Nigula kirikus 6.2.2011.

Lääne-Nigula koguduses ja Harku palvemajas olid pühapäeval, 6. veebruaril külalised kaugelt Venemaalt.

Lääne-Nigula koguduse misjonisaadikud on misjonärid Anu ja Juha Väliaho Birkisk, keda oleme oma eestpalvetega igal pühapäeval kirikupalves toetanud juba 18. aastat. Just nii kaua

on Anu ja Juha Venemaal hõimurahavaste keskel erinevates piirkondades võinud rõõmusõnumit Jeesusest Kristusest kuulutada ja uusi kogudusi rajada.

Sel korral olid nad koos maridest sõpradega, kes lauluga teenisid kaasa jumalateenistusel, kus ka Juha Väliaho jutlustas sidudes jutluse näidetega tööst misjoni-

põllul. Päeva teema, kaheksa- või üheksa- jaheksa- sugune külv, kirjeldab just hästi seda olukorda, kus kristlaste kõrval on aktiivne maausuliste ja islamiusuliste kogukond. Oluline erinevus teiste usunditega on see, et kristlane läbi Jeesuse Kristuse saab lähenda suurele Jumalale kui Isale.

Kogudusemajas toimunud kohtumisel rõhutas Anu eestpalve tähtsust, nad kogevad selle väge ja et eeslii-

nil töötada peab olema tagala kindlustatud. Töö misjonipõllul on koostöö, ilma sõprade toetuse ja eestpalveteta ei oleks seda võimalik teha. Koos maridest sõpradega saime igatüks oma emakeeles laulda „Ma olen väike karjane...“ ja taas kord saime kogeda jumalalaste ühtsust ja eesõigust teenida koos oma Jumalat, meie head Karjast.

Tiina Võsu

Foto: Bengt Strengell

Andrej Heikkilä abikaasa Kristinaga on uued misjonärid Birkisk kui Juha Väliaho jääb aasta jooksul pensionile.

Pea koidab meil igauhel oma maise elu kohta aruandmise päev. Meid on siia sünnitatud, et õppida tunda oma Loojat, et võiksim kord veeta igavikku õndsalt tema juures taevas. Et iseenast ja oma tahtmist meile edasi anda, on Looja andnud meile oma sõna Piiblisel koondatud kujul. Tema sõna kaudu saame me temaga kontakti, ta õpetab meid palves endaga rääkima. Kuna ta Jumalana teab, mida meil on temalt küsida vaja, on ta juba lasknud meie küsimustele vastuseid kirjutada. Nõnda me saame tulla sõna ja palve läbi oma Loojale nii ligidale, et me saame teda tunda nagu oma armast Isa.

Niisiis on Looja andnud meile kõige vajaliku, et meil oleks võimalik ta soovi järgi temaga tutvavaks saada. Kui me aga peame seda tema soovi maistest asjadest vähem tähtsaks, siis mida me võime aruandmise päeval Talle vastata? Karm tõde on, et tollel päeval ei saa me

Mida vastad?

enam mingi vastusega ühtegi asjaolu muuta. Kui me ei ole oma eluajal tahtnud Jumalaga tutvavaks saada, siis ei suuda ka Tema meid hiljem vastu võtta. Meie oleme Talle võõrad ja heastamise aeg on juba möödas.

Nõnda Looja kohtu alla jõudnuna rõhub meid veel üks raskendav asjaolu. Kui keegi midagi kingib, on loomulik ja õige, et kinki vähemalt tähele pannakse. Kui kink on olnud andjale kallis ja antud sooja südamega, on selge, et kingi andja haavub, kui kinki isegi tähele ei panda. Jumal on andnud meile kõige kallima, mis tal oli: oma armsa Poja. Meile on mitmeid kordi ja pidevalt kuulutatud, kuidas ta on meie eest lasknud tappa oma

Poja, et meid selle läbi patudest puhastada, et me üldse Jumalale ligineda võiks.

Jeesus hoiatab meid selles asjas tähendussõnaga hooletusest. 'Kui kuningas astus sisse pidulisi vaatama, nägi ta seal inimest, kellel ei olnud pulmarõivast seljas. Ja ta ütles talle: "Sõber, kuidas sina oled tulnud siia ilma pulmarõivata?" Aga see ei saanud sõnagi suust. Siis kuningas ütles teenijatele: "Siduge tema jalad ja käed ning visake ta välja pimedusse!" Seal on ulgumineja hammaste kiristamine.' Mt 22.11-13. Pulmad on võrdpilt Issanda ja tema koguduse taevalikust peost, mis algab juba maa peal. Pulmarõivas on Jeesuse antud arm ja andeksand. See rõivas on mei-

le ristimises antud ja on see-aga juba selga pandud, aga me peame seda ka kasutama, südamest uskudes selle enda omaks tunnistama.

Jumala Poja ohverdamine oli hädavajalik, sest me oleme Jumalast eemaldunud nii kaugele, et oleme lausa tema vastased. Meie meel, mõtted ja tahtmine on patused. Meie süda on suunatud sellele kaduvale maailmale ja meie maapealsele heaolule, mitte Jumala ja taevaste asjade poole. Seda tõde on Jumal oma sõnas meile täielikult selgitanud.

Ent kõik meie patud on Jeesuse vere ja surma kaudu kustutatud ja meile on Jeesuse surnuist ülestõusmise läbi antud tema õigus, pulmarõivas, mis on Looja ees kõlblik. Kõik selle on Jumal meile andnud tasuta ja vastuteenet nõudmata.

Juhani Martikainen

Kristuse Arm

SLEFi¹⁾ eestimisjoni töövahend.

Toimetajad: Juhani Martikainen ja Bengt Strengell

Abiks: Piret Riim

Kodulehekülj:

gratiachristi.net, slef.fi

Kontakt: est@slef.fi või

SLEFi töötaja Eestis:

Heikki Mutso, tel. 5100487

e-post: heikki.mutso@slef.fi

SLEF Eesti-töö komitee

Esimees Bengt Strengell

Grannabbavägen 70

FIN-68700 TERJÄRV

Soome.

Tel: +358 6 867 5194

Mobiil: +358 500 166 099

Pangakonto SLEFile Eestis:

SEB, "Bengt Strengell"

10602005858001;

Soomes: SLEF: Aktia Bank,

IBAN: FI45 40551120002096

BIC: HELSFIHH

*) Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland r.f. (MTÜ Rootsi Luterlik Evangeeliumiühendus Soomes)

ISSN 1798-2049 3

Uus vihik Siioni Kannel

1800ndal tegutsenud evangeelsete äratusliikumistega seoses sündis väga elu-

jõuline laulutraditsioon. Seda suunda esindavaist laulikuist mainigem *Sions Toner Root-*

sis, Siionin Kannel ja *Sionsharpan* Soomes.

Eestis tegi kooliõpetaja ja köster Johann Klaanmann (1858-1926) 1900ndate algul põhjapanevat tööd nende laulude tutvustamiseks. Tema välja andud *Laulud Talle Kiituseks* sisaldas paljusid neist lauludest.

Aasta tagasi andis SLEF välja 32 lauluga vihiku *Siioni Kannel*. Selles oli aga keelevigu. Neid vigu on seejärel parandatud ja on koostatud lisaks laule teise vihiku jaoks. Need kaks vihikut, kokku 62 laulu, on nüüd trükitud ühe vihikuna.

Algatuseks müüakse neid Tartu Pauluse raamatupoes, tel 738 4045.

46

48

Sõnad: Lina Sandell
Tõlge: Juhani Martikainen
Viis: soome teisend

1. Oh, Jeesus, kuidas kiidaksin Su kauni kingi

eest, Su oma vere hinnaga mul võitnud õigu - sest!

2. See on mul ilus pulmarüü, mis kõlbab Isa ees.
Oh, kuidas mina rõõmustan nüüd seda vaadates!

3. See riietus on muutmata, ei kulu kunagi.
Kui palju pattu ma ka teen, see sama alati.

4. Nüüd olgu, Jeesus, kiitus Sul, sest muud ei vaja ma,
kui Sinu antud riietes saan taeva pääseda.